

Не знам как се нарича, не съм се осведомявал за названието на това растение, но на поляната жълтите му стръкове горяха като свещи. Откъснах си един и го отнесох у дома. Беше още неразцъфтял, надявах се това да стане във вазата. На другия ден стотиците цветчета по стръка се разтвориха като очи на бебчета и светлината им напълни пространството край камината. Цветето сякаш отрази слънцето и го прати по всички посоки на отвратителната ми стая, чак до сумрачните гипсови ъгли на тавана, където дебнеше хищното мълчание на паяците. За първи път внасях цвете у дома и се оказа, че то ненадейно ме научи на някои неща. Преди всичко, благодарение на него забелязах безпорядъка – тук захвърлена пижама, там чехли, по килима пепелници, стотици пликове за грамофонни плочи с обидените ликове на Моцарт и Брамс. Тях ги натъпках в каталозите, чехлите заеха мястото си под леглото, а ризите и панталоните нахвърлях в гардероба. Едва тогава забелязах праха. Грабнах прахосмукачката, ликвидирах го, прочистих пепелниците, забърсах с кърпа плоскостите, те заблестяха, стаята замириша на чисто и закопня. Обади се копнежът и за други живи същества. Звъннах на много приятели, дойдоха само четирима и по този начин станахме петима мъже на четири бутилки водка.

- Това цвете ми взе акъла! – забеляза някой.
- Интересно цвете! – съгласи се друг.
- Направо прекрасно – съгласих се аз.
- Глупости! – рече някой, както отпиваше от водката. – Това е бурен.
- Ей, вярно бе... Пък аз помислих, че е цвете.
- Аха – цвете... Бурен!... И то от най-натрапчивите.
- Защо? – пожелах да зная аз. – Какво му е натрапчивото?
- Срещаш ги навсякъде – отвърна един от познатите. – С тях е фрашкано.
- До козирката – рече някой. – Навсякъде.
- А бе какво ще говорим – бурен!
- Не знам – възразих отново аз. – На мен ми харесва.
- А, не че е грозно като цвете... Напротив. Но – бурен.
- Абсолютен бурен!
- Вглеждал съм се в него – обади се друг от познатите ми. – Всяко цветче е чаровно, като отделна слънчева микроприказка, но...
- Венчетата му просто се задъхват от нежност, но – бурен!
- Абсолютен!
- Слушайте – готвех се да кипна аз, – знам, че е бурен, но красиво ли е? Разгледайте го като цвете и кажете, не е ли по-красиво от другите цветя?
- Бе красиво е, кой казва, че не е красиво, но всеки знае, че е бурен.
- Но е красиво! – извиках аз.
- Но бурен!

Изкрещях и изгоних гостите. Те напуснаха стаята доста учудени и поуплашени. Тръснах вратата и тръгнах към камината. Плядата от цветчетата искреше мило и с примиреното раболепие на вечно зависещите от някого кучета или хора. Седнах пред тях. Отпих от чашата си и отново се загледах в жълтото съзвездие над вазата. Цветето се срамуваше, сякаш се извиняваше за някакви свои грехове. Сто пъти бях помиририл стръка и знаех, че му липсва какъвто и да е аромат, но сега ми се стори, че всичките цветенца се настървиха и подариха на стаята ми неподозираното си ухание, явен израз на благодарност, недвусмислен признак за създадения между мен и цветето контакт. Потръпнах от изненада. Станах и се приближих до камината. Вдигнах ръка и погалих

цветчетата. Дланта ми се обля от аромат. Бързо наведох глава и започнах да галя цветето с лице.

На входа се звънна. Беше баба Иванка портиерката, искаше два и шейсет за не знам какво си. Докато търсех парите, тя извика:

– Бе, чедо, защо си тапосал този бурен във вазата? Не можа ли да си намериш някое истинско цвете, айол?

Дадох ѝ парите.

– Ми това си е див-дивеничък бурен. Ние тези цветя не ги и поглеждаме и ги скубем... Ми сега като нямам дребни да ти върна... Като нямам четирийсет стотинки, а?

– Ми тогава няма да ми върнеш – рекох аз.

– Добре де, ама защо си го тапосал този бурен баш върху камината!... Довиждане!...

Изведнъж ми се доцелува жена и отново заврях лице в цветето. После си полегнах на кушетката, радвах се на чистотата на стаята, на свободата си и на самотата. Потърсих с очи големия паяк, беше ми домъчняло за него, не го открих и отново затворих очи... Тогава отново усетих тънкия мирис на голямото цвете, което всъщност представляваше съзвездие от малки цветчета. Благодарих му хиляди пъти, но изведнъж ми се доцелува повторно. Грабнах телефонната слушалка. Ох, слава богу, тя си беше у дома, същата, която обичах да целувам, готова по всяко време да прекоси прери, пампаси и тайги, за да пристигне.

Отворих и я въведох в стаята. Тя се огледа, изблеши очи и заяви, че тук е идвала друга. Тук е много чисто и е идвала някоя друга, нещо, което тя не може да понесе и ще си тръгне и вече никога няма да прекоси този праг. Заприказвах бързо и мисля, че успях да я убедя. Останалото го извърши Брамс, тя много обичаше Брамс и човекът свърши работата си добре.

– Тази стая е само за Брамс – рече тя. – Не знам защо, сякаш е създадена за музиката на Брамс. Осветлението ли, наредбата ли, не знам точно кое, може би и това, че е винаги непочистено, но тази стая сякаш е създадена за Брамс.

– Май че е тъй – съгласих се аз и понечих да я целуна.

– Чакай малко – рече тя.

– Какво има? – рекох аз.

– Тия чаши.

– Какво?

– Какви са тия чаши?... Ти си имал гости. Тук е имало жени. Това са чисто женски чаши!...

– Как женски?

– Е така – женски... Тия чаши миришат на жени. – Тя въздъхна по-дълбоко. – Тук е имало жени. Какво са правили тия жени тук?

– Имаше само мъже – отвърнах аз. – Нито една жена. Ти си първата.

– Откога? – погледна ме в очите тя.

– Оттогава! – погледнах я в очите аз.

– Сигурен ли си?

– Вярвай.

– Склонна съм да ти вярвам – рече тя. – Защо да не ти вярвам... Но чудно... – Тя въздъхна още по-дълбоко. – Долавям много тънък мирис на жена, която е била и си е отишла... А ти казваш, че нямало жена, а?

– Нямаше.

– Склонна си да ти вярвам, знаеш, че обичам да ти вярвам, но този мирис...

– Какъв мирис?

– На жена с вкус!

– Защо с вкус? Какво пък сега? Какво искаш?

– Знае, кучката, какви парфюми да употребява... Туй не е евтиният аромат на тълпата, тук има нещо тънко, което струва поне трийсет и два лева. Хайде, довиждане!...

– Чакай!

– Ти ли й подари парфюма?

– Слушай какво – нервирах се най-после аз, – на мен ми се целува! Да се изясним и да почнем... Предполагам, че ароматът, за който става дума, изтича от цветето.

– Кое цвете?

– Там във вазата.

(Тук не знам с какво да го запълня.)

– И това нещо ти наричаш цвете?... Боже мой, знаеш ли какво си набутал в тази стилна ваза?... Бурен! В тази дизайнерска ваза си набутал един никакъв бурен, който моментално трябва да изхвърлиш през прозореца, ако ме уважавааш... Или пък, ако не уважавааш мен, направи го заради Брамс!... Слушай, къде си намерил този бурен?

– На полето.

– Кога?

– Вчера.

– Какво си правил там?

– Разхождах се.

– С кого?

– Сам.

– Изхвърли тази гадост навън!

Тази жена вече не ставаше за целуване и я изхвърлих. Преди да си излезе, тя ме помоли поне да изключи музиката на Брамс, защото двете вървели заедно. Изпълних молбата ѝ.

Отново стана тихо и спокойно, отново бях свободен и сам, а по едно време ми се стори, че големият паяк се появи в ъгъла си, а във вазата по-силно от всякога искреше жълтият цвят, пак от вазата изтичаше чудесният дискретен аромат.